

Het mysterie van het verdwenen niemandskind

MIEK SMILDE

GLORIA
IN
EXCELSIS
DEO
ROMAN

fictie miek smilde
gloria in excelsis deo

De Arbeiderspers, €19,95.

286 blz.

***

KARIN OVERMARS

Een moeder die niet van haar kind houdt, dat is pijnlijk. Een taboe, om precies te zijn. In haar debuutroman Gloria in excelsis Deo gaat Miek Smilde nog een stapje verder door een moeder op te voeren die haar kind haat. Het duurt even voordat Anna, zoals de moeder heet, die schokkende gedachte tot zich door durft te laten dringen.

Het begint ermee dat ze zegt: "Ik kan het niet." Daarmee doelt ze op de verzorging van Elke, haar zesde dochter. Een vriendin probeert haar te troosten door over haar liefde voor haar eigen zoons te zeggen: "Ik plooi me naar hun gebaren, naar hun taal. Ze hebben mij nodig, ieder op zijn eigen manier, en dat noemen we dan houden van. Ik weet niet of het dat is. Het is zorg, betrokkenheid. Het geeft... betekenis."

Maar nee, dochter Elke slaagt er

ook niet in betekenis te geven aan het leven van Anna. Haar andere vijf dochters doen dat wel. Elke heeft het downsyndroom, dat scheelt natuurlijk - ze is een mongool. Anna zegt: "Eens een mongool, altijd een mongool." En ze zegt tegen Elke, die met waterige ogen naar het plafond blijft staren: "Mijn niemandskind. Als je eens wist hoe ik je haat."

Gloria in excelsis Deo is behalve een roman over een gehandicapt kind vooral een mooi en veelkantig portret van een vrouwenleven. Anna maakt ondanks die grote kinderschare carrière als advocaat en later als rechter. In die tijd, de jaren zestig, maakte dat je als vrouw nog suspect. Voor een dochter van een fruitteler heeft Anna het ver geschopt. Ze is ambitieus, begaafd, en daarnaast is ze moeder. Tot de komst van Elke. Vanaf dat moment is het leven van Anna kapot.

Het komt weer goed. Elke sterft onverwachts.

In het tweede deel van de roman draait het niet langer om Anna, maar om haar vijfde dochter Mare, die denkt dat ze de jongste dochter is; zij was nog een kleuter toen Elke stierf. Pas op latere leeftijd dringt tot haar door dat er nooit met een woord over het dode zusje wordt gesproken. En ja, dat heeft een reden.

De lezer kent die reden al, maar Miek Smilde is zo slim een tweede familiegeheim achter de hand te houden. Zo eindigt de zoektocht van Mare toch nog met een mooie paukenslag.